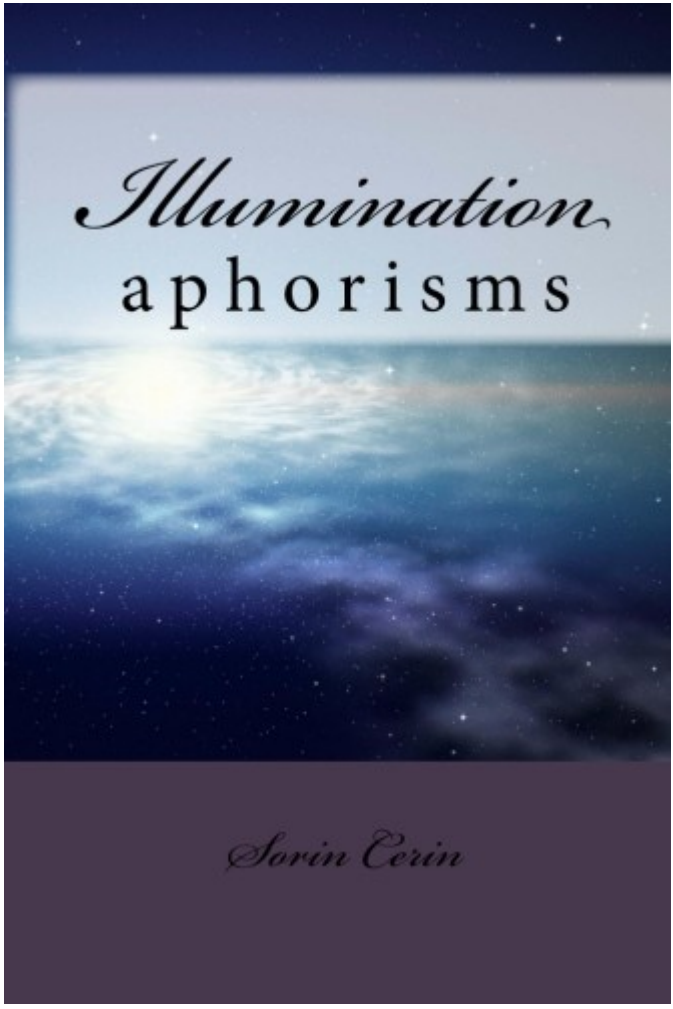

Illumination
aphorisms
Sorin Cerin

SORIN CERIN

ILUMINARE

Copyright © SORIN CERIN 2011 for Romanian version

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmited in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1461179412

ISBN-10:
1461179416

ILUMINARE

1. Iluminarea este desăvârşirea absolutului din noi.

2. Doar prin iluminare putem vedea adevărata Lumină Divină atât în strălucirea zilei fericirii cât şi în întunericul nopţii suferinţelor.

3. Paşii către iluminare nu trebuie făcuţi cu trufie, infatuare sau mândrie fiindcă prin iluminare nu trebuie să te regăsească alţii pe tine ci tu pe tine însuţi.

4. Niciodată străinul din tine nu va putea primi iluminarea.

5. Nu există iluminare fără iubire şi speranţă.

6. Iubirea şi speranţa sunt stâlpii iluminării iar adevărul sufletul ei.

7. Zâmbeşte în faţa oricăror suferinţe ale vieţii fiindcă toate sunt trecătoare în afară de clipa când vei deveni etern prin Lumina Divină care te călăuzeşte spre perfecţiune.

8. Căile iluminării se împart între puterea de a iubi şi speranţa de a înţelege binele şi răul.

9. Atât binele are răul lui cât şi răul are binele lui.

10. Nu separa niciodată binele de rău dacă vrei să urci pe culmile iluminării ci încearcă să vezi în fiecare din ele atât sensul lor cât şi opusul lor.

11. Culmea iluminării se numeşte pacea cu tine însuţi.

12. Pacea cu tine însuţi este cea mai grea pace dintre toate.

13. Nu fi întristat dacă vei vedea cum norii deşertăciunii îţi acoperă soarele speranţelor tale fiindcă şi ei au menirea lor, soarele lor, a cărui strălucire te va putea ajuta cândva.

14. Nu te mânia pe misterul viitorului şi nici pe necunoaştere fiindcă dacă nu ar fi necunoaşterea tu nu ai mai avea cunoaştere şi dacă nu ar fi viitorul nu ai mai avea nici trecut.

15. Nu există înţelept adevărat care să afirme că ar cunoaşte adevărul absolut al lumii ci doar înţelept care să susţină că adevărata înţelepciune este

aceea care îţi desluşeşte infinitatea oceanului necunoaşterii.

16. Adevărul Absolut este infinitul Luminii Divine.

17. Când vei simţi fericirea în suferinţă şi suferinţa în fericire vei face primul pas spre iluminare.

18. Cel care combate cu asprime răul tot aşa combate şi binele pe care-l are acel rău.

19. Societatea este maşinăria cea mai diabolică creată vreodată de religie, indiferent că se numeşte morală, norme, sau principii ea va rămâne mereu o religie.

20. Adevărata religie constă în iluminarea de sine a fiecărui om.

21. Orice aşa zisă religie va avea un păstor care-şi conduce turma şi nicidecum o oaie în mijlocul unei turme de păstori.

22. Libertatea este strălucirea iluminării. Chiar şi în cele mai grele temniţe ale trupului cel iluminat va rămâne mereu liber.

23. Nu vei reuşi niciodată să faci pace cu tine însuţi fără a înţelege că unicul adevăr care-ţi este hărăzit este eternitatea momentului propriei tale morţi prin care renaşti etern.

24. Chiar dacă provii din eternitate, aceasta s-a frânt prin naşterea ta, cum moartea are un început şi eternitatea morţii se frânge prin viaţă devenind viaţă veşnică.

25. Orice viaţă are un început precum naşterea, începutul vieţii sau moartea, începutul lumii de dincolo.Asta demonstreză că şi moartea este o viaţă la rândul ei.

26. Tot ce are un început se sfârşeşte în lumea noastră. Un început care nu s-ar sfârşi, cum ar fi lumea morţii ce ne pare eternă, şi-ar găsi sfârşitul în propriul început fiindcă infinitul absolut nu are nici început şi nici sfârşit.

27. Unica religie adevărată este aceea când comunici cu Dumnezeul din tine.

28. Religia este cea mai veche impostură a omului alături de curvie.

29. Pentru a-L înţelege pe Dumnezeu vei avea nevoie de orice altceva decât de religie.

30. Religia este încătuşarea voită a minţii care caută libertatea luminii Lui Dumnezeu.

31. Păzeşte-te de religie dacă nu vrei să cazi în păcat.

32. Religia a făcut mai mulţi morţi decât mulţi dictatori sângeroşi la un loc.

33. Între religie şi Dumnezeu există marea prăpastie cu nume de libertate.

34. Religia este cea mai sigură cale de a-l îndepărta pe om de Dumnezeul adevărat şi de a-l înlocui pe acesta cu unul fals şi distrugător.

35. Nu poate exista inepţie mai mare decât să afirmi că Dumnezeu este religios şi se roagă pentru noi. Prin rugă, Dumnezeu devine slab şi impotent fiindcă acceptă o altă forţă care să-i accepte ruga.

36. Religia este arta de a şti cum să vinzi sufletele iar biserica taraba pe care poţi să le expui.

37. Fiecare religie este o dogmă umilitoare la adresa Lui Dumnezeu.

38. Dumnezeu nu are nevoie de ruga noastră fiindcă nu are slăbiciuni, în schimb dacă noi ne simţim mai liberi rugându-ne, mai descărcaţi de griji, nu avem decât să o facem.

39. Prin rugăciune ne ajutăm pe noi şi nu pe Dumnezeu.

40. Dumnezeu se opune oricărei religii fiindcă nu poate fi dogmatic.

41. Dumnezeu nu a creat un om mai sfânt decât altul.

42. Răul este la fel de divin ca şi Binele, fiindcă ambele duc la evoluție şi progres.

43. Cel mai necesar Binelui (Dumnezeu) este Răul (Satana) pentru ca Binele să strălucească, precum Răului, Binele.

44. Răul (Satana) poate împinge Binele (Dumnezeu) spre un Bine mult mai pronunțat decât era înainte, iar Răul să devină la rândul lui mai mare Bine, decât era Binele înainte.

45. Lumina Divină, care este Dumnezeul Absolut are în infinitatea Ei, atât cei doi opuşi ai Binelui şi Răului cât şi o infinitate de alți opuşi față de aceştia.

46. La rugăciunea Tatăl Nostru, pentru cei care se simt liberi prin rugăciune, în loc de Tatăl Nostru se va spune Lumină Divină, astfel: „Dragă Lumină Divină care eşti în ceruri,

sfinţească-se Numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în ceruri aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi şi ne iartă nouă păcatele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noastri. Amin!" Rugăciunea se va sfârşi aici înainte de:" Nu ne duce pe noi în ispită", deoarece Lumina Divină, care este Dumnezeu nu ne poate duce niciodată în ispită.

47. Adevăratul Dumnezeu care este Lumina Divină este Satana! Cel mai mare deschizător de drumuri al omenirii, cel care scoate mereu binele în evidență.

48. Satana este marele bine al lumii fiindcă prin el toți cei care huzuresc prin binele religios, pot fi oricând sortiți eșecului.

49. Religiile te obligă cu forța să le accepți binele, pe când Satana îți dă libertatea de a alege.

50. Adevăratul Diavol sunt anumite religii care pretind că îl proslăvesc pe Dumnezeu pentru a umple buzunarele preoților.

51. Între Rău, Diavol şi Satana este o mare prăpastie, fiindcă Diavolul şi Răul pot fi chiar aşa

zisele religii ale Binelui care te forţează să devii sclavul lor.

52. Dumnezeu este cel care nu acceptă dogme, religii şi nici nu este un personaj slab care se roagă pentru creaţia Sa care eşti tu.

53. Vechiul Satanism prin care se făceau tot felul de practici perverse este aşa zisul bine Dumnezeiesc al religiilor în starea lui primară. Prin el religiile îşi arătau superioritatea.

54. Satanism înseamnă liberatea individului fără a stânjeni şi libertatea celorlalţi indivizi cum face creştinismul iudaic sau alte religii.

55. Este normal ca religiile să vadă numai monştrii în Satana (Răul) care le dă strălucirea fiindcă altfel nu ar mai exista.

56. A te ruga la Satana este adevărata virtute a omului înstrăinat de perversiunea religiilor.

57. Iubirea este nostalgia Lui Dumnezeu asupra suferinţei noastre întrupate în ţărâna amintirii despre iluzie şi destin.

58. Un surâs al iubirii fără primăvara speranţei ar fi un val fără propriul său ocean.

59. Lasă-ţi inima cuvântului din care te-ai întrupat să bată pentru iubirea mântuirii de propriul ei destin!

60. Nu cred că vom înţelege vreodată oda prin care mugurii primăverilor preamăresc măreţia naturii propriei noastre iubiri.

61. La margine de inimă poţi oricând să cazi în prăpastia uitării de tine însuţi.

62. Doar unui nenorocit îi poate fi teamă de iubire!

63. Numai un suflet fără căpătâi poate să batjocorească iubirea atunci când traversează strada vieţii lui.

64. Lasă-ţi mâna Destinului tău să fie prinsă de clipa iubirii la ţărmul oceanului învolburat al vieţii.

65. Care dor a uitat să doară vreodată?

66. Nu există pace între cei ce nu pot iubi cum nu poate exista război între cei ce nu cred în iubire.

67. Lăsaţi sfinţenia cuvântului fără iubire şi priviţi-vă ochii în oglinda sufletului.Mai seamănă aceştia cu voi?Dacă da, v-aţi născut degeaba!

68. Nu-mi spune ce este moartea dacă nici măcar iubirea nu poţi să o înţelegi.

69. Trandafirii zâmbetului tău vor înmuguri etern în sufletul meu făcându-mă să trăiesc la nesfârşit primăvara marii noastre iubiri.

70. Care dor nu s-a cuibărit în aşternuturile fierbinţi ale iubirii.

71. Nu pot să cred în moarte atâta timp cât există ţărmul nesfârşit al iubirii unde orice clipă are propria ei eternitate.

72. Care eternitate poate fi comparată cu inima ta?

73. Care toamnă a iubirii nu se pierde-n elixirul veşniciei?

74. Suntem pana cu care Dumnezeu îşi scrie gândurile iubind.

75. Cel ce nu crede în speranță nu poate crede în Dumnezeu.

76. Dumnezeu este înainte de toate speranța iubirii din noi.

77. Cu toții suntem siliți în cele din urmă să ne scriem istoria iubirii pe tabla neagră a morții.

78. Cât de aproape de noi înşine poate fi îngerul iubirii într-o lume unde moartea este obligatorie?

79. Oare am putea iubi dacă nu ar exista moartea?

80. Cum ar fi zborul sentimentelor dacă acestea nu ar cunoaşte niciodată aripa morţii?

81. Fără iubire viaţa ar fi un etern recviem cântat deşertăciunii.

82. Ce altceva a mai rămas din noi decât iubirea ce poate sta la masa îngerilor luminii?

83. Ce vrajă mai poate avea inima împietrită în faţa unei mari iubiri?

84. Pasiunea fără de iubire este un cer fără de stele.

85. Ce ar mai fi adevărat din noi înşine dacă nu am avea fiecare propria stea care să înfrunte eternitatea Universului?

86. Care val îşi poate părăsi oceanul sau care om, moartea?

87. Cel mai sărac suflet nu este cel ce suferă ci acela care nu poate să dăruiască iubire.

88. Cel ce învaţă să iubească nu a înţeles nimic din iubire.

89. Câte vise se vor mai pierde în uitarea destinului morții până să învățăm câtă nevoie avem de iubire?

90. Şi atunci ți-am simțit aripa privirii tale care m-a purtat dincolo de moartea din mine spre eternitatea ființei noastre unice unde sufletele noastre pereche devin parte absolută din ea.

91. Cât valorează plăcerile vieții dacă tu nu vei afla niciodată ce este iubirea?

92. Fiecare cale are propriii ei paşi care să o calce în picioare precum fiecare destin este o cale spre moarte a vieții ce va fi definitiv călcată în picioare de uitarea izbăvitoare a eternității iubirii din noi.

93. O viață fără iubire este aidoma unei case fără ferestre unde Lumina Divină a adevărului nu va putea pătrunde niciodată.

94. Ce am putea fi în afară de iubire? Nimic! Asta rămâne din cei ce nu pot iubi.

95. Care ocean nu-şi are țărmurile lui şi care om moartea sa?

96. Ce altceva poate fi sinceritatea în iubire decât nebunie, împlinire sau zbucium şi nemărginire?

97. Mai degrabă îți vei înțelege propia ta moarte decât marea iubire a inimii care şi-a aflat sufletul ei pereche.

98. Fără iubire ne-am naşte mai bătrâni decât propria noastră vreme.

99. Care lacrimă a dorului nu luminează cu Lumina Divină din el, întunericul deşertăciunii acestei lumi care uită adesea să iubească.

100. Cel ce nu crede în sufletul său pereche se depărtează de steaua eternității inimii lui ce nu poate aparține decât celor două destine perechi.

101. Fiecare iubire este un poem al destinului.

102. În iubire nu mai există matematică ci numai simțire.

103. Chiar dacă Vremea îşi are iubirea ei, niciodată iubirea nu-şi va avea vremea sa ci numai împlinirea sa eternă dincolo de orice vremuri, opreliști sau frontiere.De aceea Vremea nu se va înțelege niciodată cu iubirea.

104. De câţi spini ai clipelor avem nevoie pentru a înţelege că întreaga noastră viaţă este o fărâmă de praf din inima însângerată a unei clipe unde ne vom afla iremediabil împlinirea destinului nostru astral alături de sufletul nostru pereche.

105. Ai devenit poemul vieţii mele fiindcă te iubesc mai mult decât au reuşit toate versurile divine ale lumii să dorească strălucirea unor ochi, fiindcă ai tăi par desprinşi din focul astral al Lui Dumnezeu care a dăruit viaţa lumilor.

106. Străbunii tăi îşi găsesc împlinirea în iubirea ta fiindcă şi ei au iubit la rândul lor pentru a se împlini propriul tău Destin.

107. Nu te depărta niciodată de ţărmul iubirii tale dacă nu vrei să te îneci în mrejele deşertăciunii.

108. Nu există lacrimi secate în iubire.

109. Cât întuneric pot îndura cei care nu acceptă Lumina Divină a iubirii?

110. Alungă întunericul din privirea ta iubind.

111. Cel ce vrea să afle calea iubirii va trebui mai înainte de toate să-L descopere pe Dumnezeu.

112. În iubire nu poate exista nici răzbunare şi nici ură fiindcă ambele sunt străine Dumnezeului iubirii noastre, prin care înţelegem sau îmbrăţişăm privirea sufletului nostru pereche.

113. Scopul iubirii este eternitatea.

114. Care iubire nu-şi are destinul propriului zbucium?

115. Departe de moarte nu poate fi decât iubirea ce a uitat definitiv de viață.

116. În spatele iubirii vei găsi profanul firii înlănțuit de dorința nemuririi, precum înaintea iubirii se află doar sacralitatea mântuirii născută din eternitatea profunzimii Lui Dumnezeu care nu mai are nevoie de nemurire fiindcă nu a cunoscut niciodată moartea.

117. Cel mai înalt munte al speranţei nu poate fi atins decât de sfinţenia iubirii.

118. Cum ar arăta zorii într-o lume lipsită de iubire? Ar mai reuşi aceştia să alunge noaptea deşertăciunii vreodată?

119. Dincolo de vis iubirea devine Destin.

120. Atunci când zăpada timpului va acoperi urmele iubirii din inima ta, aminteşte-ţi că ele n-au existat niciodată dacă nu ard îndeajuns de tare pentru a transforma toţi fulgii de nea ai clipelor în şiroaie care să inunde uitarea pentru totdeauna.

121. Sper ca într-o zi lumina să înţeleagă apusul ce va naşte zorii speranţei din sufletul tău pustiit de rău dar niciodată de iubirea care aidoma zorilor va renaşte odată cu tine înţelegând eternitatea propriului tău destin.

122. Nu spera în armonia eternităţii dacă nu ai iubit cu adevărat niciodată.

123. A iubi înseamnă înainte de toate a-L cunoaşte pe Dumnezeul din lumina ta divină.

124. Doar iubirea poate înţelege moartea ca pe o renaştere şi viaţa ca pe o moarte.

125. Iubirea este dor ce doare după lumina divinităţii din noi pe care sperăm să o găsim la celălalt.

126. Iubirea este energia sublimă prin care sufletul nostru poate vibra odată cu Universul.

127. Sunt zbucium, mister şi iubire, într-o lume unde totul devine monoton şi trist. Sunt speranţă, zbor şi dor, într-o lume unde aripile devin tot mai grele.

128. A fi în iubire înseamnă a simţi, iar a muri în iubire înseamnă a uita.

129. Dorul este coroana de spini prin care iubirea se mântuieşte devenind sfinţenie.

130. Oceanul eternității uneşte pentru totdeauna marile fluvii ale iubirii şi ale morţii sub un singur acoperiş.

131. În iubire nu-ți dori întâietatea niciodată fiindcă întregul cer al patimilor acestei lumi se poate prăbuşi peste tine, uitând de pioşenia sfinţeniei.

132. Nu-ți arunca iubirea drumurilor prăfuite ale uitării fiindcă acestea nu vor mai duce spre sufletul tău niciodată.

133. A spune că iubeşti este o înălțare, dar nu una suficient de mare ca şi aceea de a iubi tăcând.

134. Alături de speranță, iubirea devine regină.

135. Care nor nu-şi are în cele din urmă ploaia lui şi care iubire suferința ei?

136. Chiar dacă i-ai construit un palat al iubirii celui care nu iubește, tot degeaba, deoarece pentru el, tot o cocioabă părăginită va fi, dragostea ta.

137. Nu întoarce spatele iubirii fără ca să priveşti înainte de asta fața morții.

138. Soarele iubirii va răsări pe strada ta doar atunci când vei fi cu adevărat singur, sincer şi viu faţă de tine însuţi.

139. Ce ne-am face fără ploaia amară a suferinţei ce spală cu amintire caldarâmul iubirii?

140. Lasă orizontul patimilor să poată iubi până şi suferinţa dorului, fiindcă doar aşa vei înţelege rostul iubirii şi al morţii.

141. Cel ce moare închide pentru totdeauna porţile vieţii în urma sa dar nu şi pe cele ale iubirii prin care trece dorul Lui Dumnezeu din care s-a înfiripat amintirea.

142. Ce apropiaţi simt ochii inimii tale faţă de dorul eternităţii ce ne arată clipa care ne va ascunde de lumea muririi.

143. Aş înţelege moartea dacă nu ar exista viaţa.

144. Existăm în lumea depărtărilor până şi de noi înşine.

145. Iubirea este diadema de aur ce se află ascunsă sub banalitatea acestei lumi, iar atunci când o găseşti înţelegi importanţa crucială a fiecărei clipe din viaţa ta.

146. Iubirile sunt lacrimile de foc ale acestei lumi ce ard uitările, mistuindu-le cu ardoarea lor pentru totdeauna.

147. Ce este iubirea? Pentru aceasta priveşte drept în ochii morţii şi judecă singur.

148. Lumea este clădită din tălpile însângerate ale dorului tăiat de cioburile iubirii.

149. La porţile iubirii să nu aştepţi niciodată paznicii liniştii.

150. Doar iubind vei înţelege sensul vieţii şi al morţii.

151. Atunci când soarele iubirii apune se aşterne lacrima nopţii din inima deşertăciunii acestei lumi.

152. Nu există dor care să poată zâmbi viitorului ce nu are în inima lui un trecut.

153. Nu merge niciodată pe calea ochilor ce nu ştiu să plângă, să ierte sau să primească Lumina Divină a iubirii în sufletul lor.

154. Cum în iubire nu a existat niciodată un proroc al viitorului, nici un proroc nu a existat fără să iubească.

155. Nu există sfinţenie mai mare decât iubirea.

156. Atunci când iubeşti nu poți fi niciodată singur.

157. Ultimele înțelesuri ale Cuvântului suflării dumnezeieşti din noi se termină la porțile morții şi ale iubirii.

158. Care sculptor poate sparge stânca iubirii spre a-i desluşi chipul?

159. Fiecare strop al clipei care spală lacrima timpului nostru ar putea deveni o eternitate pentru împlinirea noastră, iubind.

160. Cât gol ar putea cuprinde uitarea dorului iubirii din noi?

161. Inima care nu ştie să bată uitarea va rămâne sclava deşertăciunii lacrimii oceanului de speranțe pierdute a iubirii.

162. Numele iubirii se scrie doar cu literele focului din noi.

163. Te cred fericire că îți dorești cu adevărat iubirea, doar că aceasta nu te poate crede niciodată, decât atunci când e prea târziu.

164. Speranța iubirii nu poate sta decât în focul purității,sfințeniei şi desăvârşirii pasiunii ce arde în noi.

165. Iubirea care nu te ceartă nu poate fi niciodată una adevărată.

166. Paşii iubirii nu lasă niciodată urme acolo unde lipseşte suferința.

167. Spune cu toată inima: Te iubesc, în fața a ce consideri tu a fi cel mai sfânt, fiindcă iubirea este sfințenia pasiunii.

168. Câte iubiri se vor fi pierdut în țărâna rece a uitării şi câți sfinți s-au îngropat astfel pentru totdeauna?

169. Fiecare şoaptă a iubirii navighează în derivă pe oceanul deşertăciunii acestei lumi, lovită de valurile pasiunii, blestemului, uitării, dorului, suferinţei, deznădejdii, speranţei, pentru a ajunge în sfârşit pe ţărmul morţii.

170. Te cred iubire doar atunci când uiţi de adevăr, te cred adevăr doar atunci când îţi aminteşti de iubire.

171. Soarele din lacrimile dorului tău va răsări în inima arsă de pustiul gândurilor mele.

172. Care vrajă nu-şi are descântecul ei dar care iubire are aşa ceva?

173. Nu tumultul sentimentelor este cel care ne determină iubirea ci posibila lipsă a lor.

174. Între iubire şi prăpastie nu există decât o mică diferenţă ce constă în modul cum priveşti moartea.

175. Nici o fire nu poate cuprinde natura iubirii.

176. În afară de neînţeles ar mai putea avea iubirea şi un alt înţeles?

177. La răspântia dorului doar iubirea va fi cea care te va înțelege, dar nu şi tu pe tine însuți.

178. Lasă valurile iubirii să se spargă de stâncile sufletului tău şi fii fericit dacă acestea se vor transforma în nisipul ce va curge prin clepsidra eternității sufletelor pereche.

179. Cea mai mare lipsă de respect de sine o vei găsi în iubire.

180. Să nu cerşeşti niciodată nimic de la iubire fiindcă este cea mai neîndurătoare simţire din lume.

181. Bolta nopţii singurătăţii sufletului tău poate fi luminată cu iubire doar dacă vei înţelege câtă nevoie avem de neînţeles.

182. Cel care judecă iubirea nu se va putea niciodată judeca pe sine.

183. În pasiunea iubirii până şi moartea devine primăvară.

184. Iubirea nu se poate închina niciodată la picioarele deznădejdii.

185. Florile marilor iubirii nu se ofilesc niciodată în glastra ochilor care se pierd în pasiunea vieţii lor.

186. În iubire nu există alt obstacol în afară de sfinţenia cu care se hrăneşte. Odată pierdută sfinţenia, se pierde şi iubirea.

187. În iubire nu poţi alege o cale anume fiindcă esenţa ei constă în lipsa oricărei căi.

188. Urmele iubirii devin pavate cu sfinţenie.

189. Nu aştepta să te răcoreşti vreodată la umbra iubirii.

190. Vânturile pustiului din noi sunt cele care spulberă deşertăciunea acestei lumi spre cardinalele unde sălăşluieşte iubirea.

191. Tăcerea iubirii este cel mai devastator strigăt.

192. În iubire nu există niciodată pace.

193. Diferenţa dintre luptă şi iubire constă în faptul că cel învins va fi mereu un învingător.

194. Prin iubire sfinţenia devine artă.

195. Frumuseţea iubirii constă în suferinţa pasiunii.

196. Nimic nu poate fi mai adevărat decât iubirea fiindcă este şi va rămâne mereu un mare adevăr necunoscut.

197. Cad fulgii de cristal ai cuvintelor inimii ce se sparg pe asfaltul rece şi negru al Timpului dacă nu sunt primiţi în braţele iubirii pentru totdeauna.

198. Dacă iubirea ar deveni vreodată înţeleasă întreaga lume s-ar prăbuşi în neant.

199. Pe neînţelesul iubirii se sprijină întregul înţeles al lumii.

200. Să mori din dragoste de viaţă şi să trăieşti din dragoste de moarte. Iată paradoxul iubirii.

201. Să nu rogi niciodată iubirea fiindcă este sfinţenia care nu acceptă nici o rugă, îşi clădeşte catedrale doar din sufletele celor care o trăiesc.

202. A spera în iubire este ca şi cum ai naufragia în eternitate si ai aştepta clipa regăsirii ţărmului pierdut din inima ta.

203. Pasiunea iubirii constă în neînţeles,suferinţă, inedit şi miracol.

204. A crede în iubire este la fel cu a crede în izbăvirea morţii doar că una ştii că va veni cu siguranţă pe când cealaltă nu.

205. În lacrima iubirii inimile nu ştiu să plângă niciodată.

206. Între iubire şi fericire există legământul morţii.

207. Doar iubirea poate aduna cioburile sparte ale timpului pierdut din tine pe calea morţii.

208. Cel ce a închis porţile iubirii în urma lui nu se va mai întoarce niciodată la el, rămânând un străin rece faţă de sufletul său.

209. Iubirea este furtuna misterului din noi.

210. Anotimpurile iubirii sunt misterul, dorul şi unicul absolut cunoscut al vieţii: moartea!

211. Religia iubirii constă în dor.

212. Cât de dor trebuia să-i fi fost Lui Dumnezeu de noi, încât ne-a clădit suflete cu care să putem iubi.

213. Întreaga puritate a lumii, sacralitate a fiecărui Cuvânt, ar dispărea fără iubire.

214. Iubirea nu te poate ierta niciodată ci doar înţelege.

215. Atunci când clepsidra iubirii se va sparge lumea va dispărea.

216. Dacă n-ar naviga iubirea pe corabia speranţei distanţele dintre inimile noastre, ar deveni de necurpins.

217. Dacă ar exista limite în iubire, lumea Cuvântului ochilor tăi ar fi dispărut demult.

218. Perfecţiunea iubirii nu acceptă nici milă şi nici compasiune tocmai fiindcă omul nu a fost creat pentru nici una dintre acestea.

219. Ce tristă este romanţa sufletului pătruns de toamna târzie a regretelor care, până şi ele, şi-au pierdut pasiunea pe calea nimicniciei înfăşată în uitarea de sine.

220. În iubire nu poţi să spui niciodată da sau nu, decât să înţelegi neînţelesul celuilalt, pierdut în misterul Clipei eternităţii.

221. Fericit cel ce rămâne pururi în iubire fiindcă nu va muri niciodată.

222. Roata de foc a iubirii este singura care călăuzeşte eternitatea din noi.

223. Fii fericită catedrală a eternităţii inimii mele fiindcă am părăsit străinul deşertăciunii din mine, iubind!

224. Cel care va despleti părul clipelor fără să-şi regăsească iubirea ancestrală lăsată de Dumnezeu inimii sale, nu se poate naşte cu adevărat niciodată în această lume.

225. Pentru cel care nu înţelege frumuseţea unei flori, iubirea poate deveni un blestem.

226. Iubirii nu-i va lipsi niciodată nimic, iar dacă vei crede aceasta atunci caută adânc în tine şi vezi ce anume îi lipseşte luminii sufletului tău.

227. Între iubire şi păcat există o singură punte: pasiunea.

228. Ce s-ar face stelele cuvintelor din părul gândurilor tale dacă nu ar fi aprinse de focul iubirii?

229. Cum nu există fluviu al speranţelor care să nu se piardă în oceanul eternităţii tot astfel nu poate exista iubire care să nu se regăsească în Dumnezeul pierdut din noi.

230. Iubirea nu-ţi va cere niciodată trudă ci doar înţelegere fiindcă a trudi înseamnă a lupta pe când iubirea este inversul luptei, unde cel învins câştigă în faţa învingătorului.

231. Nu poţi fi alături de iubire precum cerul nu poate fi alături de zi sau noapte,de soare sau stele fiindcă toate sunt în ea.

232. Nu încerca niciodată să-i arăţi iubirii o anumită cale. Nu uita, iubirea nu are niciodată un drum al ei ci toate căile duc spre iubire, unde dispar pentru totdeauna.

233. Într-o viață nu-ți va ajunge niciodată iubirea ce se reflectă în oglinda morții spre a exista, cu toate că fugi de moarte. Şi asta e o mare deşertăciune.

234. Care primăvară a iubirii nu-şi are toamna viselor ei la poalele morţii ce îngheaţă până şi dorul?

235. Nu disperarea Cuvântului este cea care naşte marile iubiri ci oceanul care fierbe în inima lui, aşteptând zorii privirii tale.

236. Te înţeleg pe deplin iubire doar atunci când ştiu că există moartea ca ultimă izbăvire.

237. Cel mai nimicitor foc e cel al dragostei încât te arde fără să fii ars şi te ucide fără să te omoare.

238. Doar în iubire gheţa cuvintelor pot arde mai tare decât focul.

239. A face pace în iubire înseamnă război.

240. În iubire nimic nu costă, dar totul are o valoare nemăsurată, chiar dacă pierzi cel mai de preţ lucru, nu poate fi egalat cu iubirea, niciodată.

241. Care val nu-şi are apa vieţii lui şi care iubire îşi uită frumuseţea ei, oricât de dureroasă ar fi?

242. Numai Soarele ştie cât pătimeşte Luna cu fiecare zi cum numai apusul ştie cât de mult pierde mereu înaintea nopţii, şi asta de fiecare dată. Atunci ce importanţă mai are cine este zi sau noapte, zori sau apus, Soare sau Lună în iubire?

243. Nimic nu poate fi spus în iubire fără să fie şi adevărat oricât de fals ar fi faţă de altă lume.

244. Iubirea este unica minciună adevărată.

245. Iubirea este o lungă aşteptare a unui răspuns ce nu va veni niciodată, altminteri s-ar preface în cenuşa uitării. Aşa că roagă-te să nu-l primeşti vreodată.

246. Iubirea este spaţiul dintre două inimi ce nu poate fi umplut niciodată cu nimic altceva decât cu dorinţa de a-l umple mereu.

247. Iubirea îţi acordă cea mai mare libertate din lume abia atunci când te constrânge cel mai tare.

248. Care mântuire ar putea exista fără de iubire?

249. Lacrima iubirii nu crede decât în fericire oricât de mult ar suferi.

250. Despărţirea oricât de grea ar fi nu poate să despartă niciodată iubirea.

251. Zăpezile amintirilor topite peste dorul uitării se vor scurge în ţărâna eternităţii din noi udând floarea iubirii pentru a ninge din nou cu gerul din cuvinte ce ne vor frige cu iubire pentru totdeauna.

252. Lumea este un mozaic compus din cioburi de iubire sparte din înstrăinarea de sine a omului.

253. Între iubire şi ochii tăi există un legământ făcut de absolut şi Dumnezeu.

254. Dacă moartea este un absolut faţă de viaţă, iubirea este un absolut faţă de Dumnezeu.

255. Nu vitregi clipa iubirii de dor fiindcă este dor de Dumnezeul perfecţiunii din noi înainte de toate.

256. Pe drumul dintre mine şi iubire nu pot exista decât spinii destinului.

257. A fi alături de clipă în ziua iubirii ei înseamnă a fi cu Dumnezeu.

258. Cum aş defini infernul? Iubire fără de speranţă.

259. Destinul nu va fici niciodată compatibil cu iubirea fiindcă iubirea nu se poate înscrie în vreun tipar anume.

260. Imaginea iubirii se transformă de fiecare dată în Dumnezeu.

261. Cum arată Dumnezeu? Iubeşte şi vei înţelege.

262. Diferenţa dintre iubire şi ură constă în pacea pe care ura poate să o accepte dar nu şi iubirea.

263. Nimic nu este mai sincer decât iubirea când minte.

264. Cel care se simte sufocat de iubire nu iubeşte.

265. Care destin nu-şi are cerul său şi iubire lacrima orizontului ei?

266. Atunci când iubeşti îl simţi cu adevărat pe Dumnezeu.

267. Cel care vrea să afle măreţia Lui Dumnezeu va trebui să trăiască o mare iubire.

268. Absolutul iubirii este eternitatea Lui Dumnezeu.

269. Întregul Univers s-ar prăbuşi dacă ar dispărea iubirea.

270. Ce ar mai rămâne din omenire dacă nu ar cunoaşte suferinţa? Nimic! Dar dacă nu ar cunoaşte iubirea? Nu ar putea rămâne nimic din ceva ce nici nu s-ar fi născut.

271. La margine de clipă am sperat în iubire, murind câte puţin prin eternitatea din tine.

272. Focul iubirii nu poate fi stins de lacrima destinului şi nici de cerul Cuvântului dor, ci numai de propria lui eternitate de foc dumnezeiesc.

273. Marea iubire nu poate muri din fiinţa dorului tău niciodată.

274. Nu-ţi întreba destinul ce va fi cu iubirea ta fiindcă nici el nu se cunoaşte pe sine, la fel ca şi tine, atunci când e vorba despre iubire.

275. Iubirea este zâmbetul lacrimii Lui Dumnezeu pentru păcatul nostru originar.

276. Nu rupe spinii iubirii dacă nu vrei să pierzi taina eternităţii din inima ta.

277. Cum ar arăta un sfânt care nu ştie să iubească?

278. Care iubire îşi poate pierde patima pasiunii?

279. Patima nu iubeşte întotdeauna pe când iubirea pătimeşte mereu. De aceea omul este patimă pe când Dumnezeu, iubirea care pătimeşte pentru el.

280. Nu există libertate mai mare care să te constrângă mai puternic decât în iubire, precum nu există moarte care să te înfricoşeze decât în viaţă.

281. Cât de dor îi poate fi Dumnezeului lacrimii tale de orizontul cerului meu, odată ce am fost om deci patimă iar tu iubire şi sfinţenie.

282. Destinul vieţii devine mereu o ploaie de stele ale clipelor căzătoare pe când iubirea eternitatea unei singure clipe a ochilor tăi.

283. Cel care respiră aerul proaspăt al iubirii nu se va sufoca niciodată de suferinţele acestei lumi.

284. În faţa morţii întreaga ta avere va consta în iubirea ta şi a semenilor tăi faţă de tine. Oare ai fost sărac sau bogat în viaţă?

285. Iubire? Pagini de dor scrise de lacrima privirii tale pe freamătul inimii mele.

286. Între iubire şi paradis există mereu prăpastia infernului de a ne înstrăina de propriul nostru suflet.

287. Te înţeleg iubire doar în măsura propriului meu neînţeles avid de tine.

288. Chiar de ai urca toate treptele infinitului Iubire, ştiu că ar mai rămâne una mereu în plus şi aceea ar fi dorul.

289. Cine poate şti al câtelea val al amintirii va lovi definitiv timpul stelelor din privirea ta spre dor.

290. Singurătatea unei clipe nu poate fi comparată cu întreg timpul lumilor fiindcă ea îşi trăieşte eternitatea luminii din tine.

291. Eternitatea este moartea definitivă a morţii iar iubirea sensul acestei morţi care calcă moartea devenind veşnicie.

292. Iubirea este lumina eternităţii.

293. Iubind sufletul devine paradis şi infern. Depinde de tine în care din ele vei fi.

294. Esenţa iubirii constă în haosul creat de aceasta cu scop de perfecţiune.

295. Nu poţi să-ţi înţelegi destinul decât dacă admiţi că iubirea nu poate fi înţeleasă, altfel rişti două mari neînţelesuri.

296. Pacea iubirii şi iubirea păcii. Două lucruri total opuse. Primul înseamnă război iar al doilea pace.

297. M-am aşezat pe iarba clipelor vieţii tale, neştiind că secera toamnelor din noi, ne vor îndepărta de stelele dorurilor spre cardinalele uitării.

298. Oare ce s-ar face iubirea fără mister?

299. Nu pleca urechea la zvonurile furtunilor din cugetul tău ci priveşte cât de mult senin poate fi în frumuseţea iubirii.

300. Nici o stea nu ar străluci fără iubirea Lui Dumnezeu din noi.

301. Dacă Dumnezeu este iubire, înseamnă că e într-o permanentă luptă cu El însuşi ca şi noi atunci când iubim? Nu! Dumnezeu este atributul suprem al iubirii, sfinţenia, sacralitatea ceea ce înseamnă pacea deplină a iubirii cu propriul Său sine.

302. Instinctul este ţărâna ce întrupează iubirea.

303. Cea mai superioară formă a cunoaşterii pentru noi, este iubirea.

304. Iubirea nu poate fi niciodată înţeleasă chiar dacă ea ne înţelege certându-ne uneori.

305. Psalmii iubirii sunt făcuţi din spini datorită greşelilor noastre.

306. Cel ce batjocoreşte iubirea se reneagă pe sine în faţa Lui Dumnezeu.

307. Nu există pălmi mai trudite decât cele ale iubirii în viaţa unui om.

308. Şi cel ce nu a iubit niciodată trăieşte prin iubire. Toate sentimentele lui pornesc din iubirea sa lăuntrică de care este străin. De aceea viaţa îi devine un infern.

309. Ascultă seninul cerului din ochii oceanului sentimental al acestei lumi şi înţelege de ce lacrimile mărilor din sufletele speranţelor sunt sărate şi amare.

310. Iubirea este deseori o tragedie cu final fericit prin moarte.

311. Nu pomeni numele paradisului în faţa iubirii niciodată, fiindcă aceasta este mai presus de el.

312. Dacă în viaţă clipa poate ţine o veşnicie, în moarte, veşnicia ţine doar o clipă.

313. De cât adevăr are nevoie viaţa pentru a nu se teme de moarte în iluzia acestei vieţi?

314. Libertatea înseamnă înainte de toate adevăr iar cum omul nu va cunoaşte niciodată adevărul absolut ci doar minciunile relative în care se reflectă acesta, tot aşa arată şi libertatea omului, o minciună.

315. A fi dincolo de moarte este ca şi cum ai susţine că ştii adevărul absolut al morţii.

316. Spre care stea a nemuririi se pierd ochii plânşi ai adevărului ce şi-au plecat pentru totdeauna privirea dinspre noi?

317. Cei care câştigă viaţa deseori nu ştiu ce au pierdut prin aceasta.

318. Nu te raporta niciodată la mode şi vremuri ci numai la Dumnezeu.

319. Nu există răsplată mai mare decât moartea după o viaţă împlinită.

320. Spre care cer se-ndreaptă paşii privirii tale ce-au uitat să mai lase urme în inima timpului obosit al iubirii noastre.

321. Nu alege niciodată malul râului zbuciumat al deşertăciunii vieţii fiindcă acesta nu te va mai duce nicăieri.

322. Ce s-ar face viaţa fără o ţintă anume dar moartea fără de ţinta vieţii?

323. Nu încerca să prinzi marea orizontului nemuririi din palma vieţii fiindcă vei naufragia mereu în moarte.

324. Nemurirea este înainte de toate moartea uitării, iar uitarea inima vieţii, fără de care iluzia paradisului nostru ar deveni iad.

325. Nu poţi clădi nimic fără adevăr, prin urmare tot ce am făcut în mileniile trecute este deşertăciune.

326. Cine ar avea curajul să se spele cu apa adevărului absolut al acestei lumi fără să se gândească cu teamă la moarte?

327. Până şi noroiul e mai sfânt decât faptele multor oameni care-şi folosesc înțelepciunea pentru a murdări această existență cu abjecțiile lor.

328. Iubirea este tot ceea ce putem noi înțelege din adevărul absolut.

329. Nu există moarte uşoară sau grea, ci viața din fața morții care poate fi uşoară sau grea.

330. Durerea te poate mântui de iluzia vieții tale şi nicidecum de adevărul absolut pe care nu-l cunoşti.

331. Doar cel ce a murit poate spune cu adevărat ce este viața.

332. Nu risipi nici o clipă de iubire fiindcă aceasta este şi va rămâne mereu esența vieții tale.

333. Nebun este cel ce crede în viață sfidând moartea.

334. Pacea dintre viață şi moarte este calea spre adevărul absolut.

335. Nu-ți alunga norii gândurilor fiindcă doar ploaia lor pot creşte planta iluziei vieții tale.

336. Cel răzvrătit împotriva morții este înainte de toate potrivnic adevărului.

337. Doar moartea îți va arăta adevărata față a vieții.

338. Între naştere şi moarte există o cale pentru fiecare. Dacă ar putea fi schimbată în timpul vieții nu ar mai exista moartea ce devine un sigiliu al destinului şi predestinării prin sinele ei propriu.

339. Moartea este cea din urmă răzvrătire a vieții.

340. La poarta morții viața aduce o mare lipsă de scrupule.

341. Cel ce zideşte mântuirea nu va ridica niciodată o catedrală vieții trecătoare ci morții eterne, redevenită viață.

342. La temelia naşterii tale stă moartea şi nicidecum viața fiindcă te naşti ca să mori după ce vei fi trăit.

343. Nici o aripă a mântuirii de noi înşine nu poate zbura mai sus de Dumnezeu.

344. Suntem dorul Lui Dumnezeu.

345. Atunci când până şi Dumnezeu recunoaşte că a greşit în fața durerii umane intervine absurdul.

346. Doar cel care s-a împăcat cu moartea ştie să lupte cu viața.

347. Nu te amăgi cu orizontul simțurilor tale fiindcă nu-ți va arăta niciodată zorii adevărului absolut al morții.

348. Puritatea nu constă în ranguri şi nici în bogății ci în Dumnezeul din tine raportat la Dumnezeul întregii lumi.

349. Conştiința este parte din visul Lui Dumnezeu prin care devenim personaje reale ale visului Său.

350. A înspăimântat vreodată moartea suferința vieții?

351. Cum celui care moare îi moare şi moartea, celui care trăieşte îi trăiesc la fel de vii atât viața cât şi moartea.

352. Speranța este drogul favorit al vieții.

353. Te-ai întrebat vreodată de ce lumea este un mare cimitir al speranțelor?

354. La nunta fericirii acestei lumi doar deşertăciunea se veseleşte.

355. Scopul şi mijloacele visului Lui Dumnezeu de a face această lume erau înainte de toate caritabile şi de aici întreaga tolbă de suferințe ale vieții.

356. Nu există suflet sub soarele inimii Lui Dumnezeu care să înşele moartea.

357. Care val al vieții poate sparge pentru totdeauna stânca timpului aducând nemurirea?

358. Ce s-ar face nemurirea dacă nu ar exista timpul? Ar mai fi eternă?

359. Cum moartea moare odată cu ea tot astfel eternitatea moare fără de timp, devenind nonsens.

360. Viața își trage apa clipelor sale cu propria sa cumpănă a durerii și deșertăciunii din fântâna fără de margini a timpului.

361. Nu orizontul iubirii aleargă de tine ci clipele gândurilor tale care nu-l pot înțelege.

362. Pe cămașa de lacrimi a dorului va scrie cu literele de foc ale iubirii: Prin tine L-am cunoscut pe Dumnezeu.

363. Prima religie a umanității a fost speranța.

364. Din zorii urmelor iubirii tale a răsărit Lumina Divină pe strada mea.

365. Singurătatea este enigma pe care nimeni nu o poate înțelege sau descifra vreodată fiindcă şi cel mai singur om pe lume este alături de Lumina Divină care l-a zămislit şi care nu-l va părăsi niciodată.

366. Câți strămoşi de-ai tăi au iubit şi au sperat de-a lungul mileniilor pentru ca tu să fi aici?

367. Într-o zi şi visul acestei lumi va trece la fel ca oricare vis ce dispare odată cu zorii fără ca să te mai reîntorci la ziua vieții tale trecute niciodată.

368. Oare de ce nu călătorim şi prin iubire ca şi prin spațiu şi timp fără ca să ne rănim aproape de fiecare dată cu ireversibilitatea ei?

369. Viața este taina firii de a spera la nemurire pentru a naşte Lumea de Apoi.

370. Oare ar putea fi văzută moartea de către viață la fel de comod, fără o Lume de Apoi?

371. Sunt o rază de instinct în bătaia vântului propriului meu destin.

372. Nu pot să cred în infinit până nu văd grăuntele de nisip din clepsidra lacrimilor tale ce spală picioarele timpului cu dorul lor.

373. Nu există clipă mai adevărată şi eternă decât clipa morţii.

374. De n-ar fi adevărul ar mai fi cunoaşterea?

375. În spatele adevărului se ascunde întotdeauna minciuna cunoaşterii acestei lumi.

376. Care sfânt poate deveni Dumnezeu şi care Dumnezeu şi-ar dori să devină un sfânt oarecare?

377. Flacăra vieţii nu va reuşi niciodată să ardă moartea, precum adevărul minciuna acestei lumi.

378. Încotro este acel nicăieri spre care ne îndreptăm paşii clipelor noastre?

379. Cel ce crede în adevărul cunoaşterii înseamnă că nu a înţeles adevărul minciunii.

380. Nu te lupta cu norii gândurilor întunecate de destin în bezna vieții tale, ci cu seninul minciunii care îți arată noi orizonturi.

381. Lasă viața să te ducă unde i-a poruncit moartea la naşterea ta, făurindu-ți un destin.

382. Martirii provin din civilizația pierdută de lumina adevărului într-un crez fără orizonturi.

383. Viața este cumpăna de la fântâna morții.

384. A şti este un privilegiu al vieții şi un sacrilegiu al sfințeniei. De aceea avem atât de multe de învățat de la sfinți.

385. Omul devine sfânt abia în momentul când se simte liber în fața morții.

386. Diferența dintre om şi divinitate constă mai ales în teamă.

387. Omul fără divinitate vede minciuna lumii drept adevăr.

388. Nu răsăritul este cel care slujeşte luminii ci apusul care o cheamă să revină.

389. Dacă vrei să devii fericit înțelege suferința.

390. Dacă divinitatea omului ar spune mereu da, acesta nu ar mai avea la ce să spună nu.

391. Adevărul este floarea gândurilor.

392. Trecutul devine mereu calea speranţelor moarte.

393. Credem în divinitate fiindcă în subconştientul nostru ştim că lumea este o mare minciună iar divinitatea un adevăr absolut.

394. Nu cioburile sparte ale clipelor vieții ne vor tăia în pragul morții ci faptul că nu suntem îndeajuns de liberi încât să ne desfătăm cu rănile provocate de acestea.

395. A fi liber înseamnă a crede în destinul spălat de apa morții tale.

396. Care cauză se îndoieşte de efectul ei în iluzia acestei vieţi?

397. Când veştejesc până şi florile singurătăţii nu mai avem nimic de pierdut.

398. Dulcea teamă de Dumnezeu trebuie să fie mai mare decât amara teamă de această lume. Iată cheia credinţei.

399. Există viaţă veşnică de apoi fiindcă moartea nu putea fi înainte de a fi Dumnezeu ci doar născută prin viaţă de acesta, precum viaţa prin moarte.

400. Moartea este oglinda vieţii şi viaţa imaginea din această oglindă.

401. Pacea este un bun al războiului.

402. Prăpastia dintre bine şi rău se numeşte artă.

403. Între fiinţă şi nefiinţă doar adevărul absolut poate decide limitele destinului.

404. Câte petale au murit la tălpile clipelor amintirii tale.

405. În sfârşit liniştea cuprinde masiva stâncă a absolutului din destinul privirii tale ce vrea să înțeleagă lumea iubirii noastre.

406. Ce răspuns poate spune adevărul despre ochii viselor tale înlăcrimate de iluzia vieții?

407. Te ador icoană a frumuseții sufletului meu în perfida toamnă a unui destin uitat în această lume de Dumnezeu pentru tine.

408. Care frunză nu-şi are seva şi toamna ei ?

409. Nu există păcat mai mare decât să stingi focul iubirii ce arde din Dumnezeu pentru noi.

410. Amintirile sunt mormintele gândurilor.

411. Am să sap în țărâna privirii tale până când voi descoperi adevărul absolut al iubirii noastre.

412. Înțeleg de ce nu mori iubire fiindcă ai de ales între lacrima regretului şi lacrima fericirii.

413. Te caut în mireasma ierbii cuvintelor clipei eterne din noi ce nu poate fi tăiată de timpul uitării.

414. A iubi înseamnă a simți adevărul absolut.

415. Între Dumnezeu şi iubire nu poate fi făcută nici o deosebire fiindcă iubirea este adevărul absolut din Dumnezeu iar Dumnezeu eternitatea şi simțirea acestuia.

416. Lumea este un coctail de patimi şi pătimiri.

417. Poți spune oricând dincolo de viață sau dincolo de orice altceva dar niciodată dincolo de iubire dacă aceasta există cu adevărat.

418. Sfârşitul este un nou început precum viața o nouă moarte.

419. Lacrima din privirea ta a făcut parte undeva cândva din viața unui val spart de stâncile sufletului meu.

420. Nu lăsa ca oglinzile paralele ale infinitului din inimile noastre să se transforme în cioburile uitării duse de vântul deşertăciunii acestei lumi.

421. Nu sparge Cuvântul Lui Dumnezeu cu pustiul din inima ta ros de păcatul patimilor.

422. Oricât de mare ar fi lumea dacă nu ai cunoaşte-o n-ar exista pentru tine.

423. Cunoaşterea este Fata Morgana a deşertăciunii acestei lumi.

424. De voi fi râu sau stâncă, de voi fi nori sau soare, de voi fi aer sau stea, tot în cuvântul care ți-a făurit sufletul tău mă voi regăsi.

425. Mă închin la icoana privirii tale unde-L găsesc pe Dumnezeu mai viu ca niciodată.

426. Lasă Lumina Divină a inimii tale să bată ceasul eternității marii noastre iubiri.

427. Primăvară a vieții mele înțelege-mi îngerii speranței de a fi alături de tine iar mugurii tăi să nu mai fie o deşertăciune.

428. Frumosul este Lumina Divină a speranței.

429. Fără de frumos am fi uitați de iubire.

430. Ce frumos poate fi visul vrăjit de destinul iubirii!

431. Diferența dintre frumos şi destin stă în iubire.

432. Cum fiecare anotimp îşi are frumosul lui şi moartea la fel ca viața vor avea frumusețile lor.

433. Cel care crede în frumos va crede şi în iubire.

434. A despărți iubirea de frumos este ca şi cum ai despărți mântuirea de sfințenie.

435. Ce poate fi mai frumos decât primăvara ochilor tăi, de unde-ți privesc sufletul înmugurit de stelele nemărginirii unei mari iubiri.

436. Câtă sfințenie se află în florile de meri, câtă sfințenie se află în frumos!

437. Fiecare sfânt este un apostol al frumosului înainte de a deveni un martir al destinului.

438. Nu poate exista libertate mai mare decât în frumusețe.

439. Frumosul care te încătuşează devine urât.

440. Nu poate fi un păcat mai mare decât să trecem orbi pe strada vieții fără să observăm frumosul pe care să-l putem povesti morții.

441. Frumusețea este o rană a Timpului care suferă după eternitatea lui pierdută într-o singură clipă a eternității ce va duce frumusețea cu ea.

442. Oare e frumusețe înțelepciunea care prevesteşte durere şi deşertăciune?

443. Valurile frumuseții dispar pentru totdeauna în oceanul morții oricât de zbuciumate ar fi.

444. Degeaba înoți în oceanul frumuseții dacă te îneci în el.

445. Privindu-te îl văd pe Dumnezeu cum sculptează cu dalta iubirii, frumusețea chipului tău.

446. Adevărata frumusețe nu constă în carnea care se va sfârşi în moarte ci în eternitatea clipei.

447. Trăieşte frumusețea eternității clipei şi vei iubi cu adevărat.

448. Frumusețea constă numai în iubire.

449. Nu căuta niciodată țărmul vieții fiindcă stai pe el de când te-ai născut pentru a muri.

450. Viața crede uneori în frumusețe şi de aceea speră.

451. Frumusețea se simte şi abia apoi se cunoaşte de către iluzia vieții.

452. Din haos s-a întrupat Cuvântul iar frumusețea din iubirea pierdută în inima Cuvântului.

453. Taina frumuseții constă în patimă iar a patimei în deşertăciune şi perfecțiune. Iată de ce

sunt două căi prin care poți simți frumusețea şi două forme de frumusețe a perfecțiunii şi a deşertăciunii.

454. Pacea este un dar al frumuseții războiului.

455. Dreptatea frumuseții este împărțită cel mai adesea de deşertăciunea simțurilor.

456. Oricât de preamărit ar fi idealul perfecțiunii, adevărata frumusețe constă în natural, în imperfecțiunile naturalului, fiindcă şi noi suntem naturali şi nu artificiali.

457. Frumosul se află în toate câte sunt dar mai ales în câte putem spera că vor veni.

458. Chiar şi în cel mai urât lucru vom găsi frumosul, depinde de noi cât de abili suntem în a-l afla.

459. Dacă Cuvântul facerii noastre a fost divin, înseamnă că şi noi împreună cu lumea suntem la fel de divini, şi cum în divinitate există frumusețe înseamnă că va trebui să o aflăm.

460. Menirea noastră uitată pe acest pământ este să descoperim diamantul frumuseții până şi în durere sau suferință.

461. Oare de ce frumosul are nevoie de Lumina Divină din noi?

462. Suntem o rază de soare a unui destin în căutare de frumusețe printre valurile de speranță pierdute în oceanul durerii.

463. Şansa acestei lumi este să creadă în frumos.

464. Deseori noroiul poate fi mai pur, mai curat şi mai frumos decât întreaga strălucire a palatelor.

465. Frumusețea îşi are dreptatea ei precum palmele şanțurile lor.

466. Ce s-ar face iubirea fără frumusețe într-o lume a iluziilor?

467. Legătura dintre iluzie şi frumusețe constă în trăirea clipei magice a eternității, care dă realitate şi simțire iluziei.

468. Nu există regret mai puternic decât cel izvorât din frumusețea iubirii.

469. Oricât de dulci ar fi paşii iubirii, ei lasă cele mai adânci urme.

470. Oricât de întunecată ar fi noaptea, ea este cea care dă strălucire zilei precum suferința dă strălucire iubirii.

471. Frumusețea este flacăra patimii.

472. Misterul iubirii este inima frumuseții.

473. Dacă am şti originea Lui Dumnezeu am fi mai fericiți?

474. Fericirea este nota de plată aruncată pe masa deşertăciunii de către destin.

475. Diferența dintre frumusețe şi fericire constă în iubire.

476. Fericirea poate durea uneori.

477. Deseori suferința după fericire este mai mare, decât suferința de dinainte de a cunoaşte fericirea.

478. Adevărata viață fericită o trăieşte cel care ştie cum să descopere frumusețea în durere,suferință, murdărie sau deşertăciune.

479. Poți descoperi frumusețea în ceva ce nu cunoşti?

480. Frumusețea necunoscută este mister sau dramă?

481. Dacă moartea este necunoaştere şi viața cunoaştere, eternitatea clipei unei mari iubiri ce altceva poate fi decât puntea care leagă viața de moarte, necunoaşterea de cunoaştere?

482. Şi îngerii şi-au frânt uneori aripile speranțelor.

483. Care blestem nu are dreptatea şi patima lui în a spune ceva lumii?

484. Fără zâmbetul inimii tale destinul meu ar fi o uşă ferecată care mi-ar ține aspirațiile şi împlinirea închise.

485. Întreaga imensitate a lumii s-ar destrăma în neputință dacă nu ar fi cunoscută. Oare câte imensități sunt alături de noi care nu ne sunt cunoscute nouă ci îngerilor?

486. Să fie Cuvântul facerii spovedania Lui Dumnezeu?

487. Ce mult şi-ar fi dorit să creadă în Dumnezeu cel ce a descoperit marea iubire în ultima clipă a vieții lui!

488. Blestemul este dreptatea necunoscutului divin.

489. Am alergat în zăpada gândurilor până când am înțeles că tot ceea ce construim din ea se va topi rămânând doar amintirea gerului care ne ardea palmele sentimentelor noastre.

490. Aşteptarea este a doua natură a haosului.

491. Între libertate şi demnitate există un mare compromis: dreptatea.

492. Vina acestei lumi nu stă în creația ei ci în înțelesul nostru.

493. Armonia este aerul spre care ar trebui să tindă respirația gândurilor noastre.

494. Aş vrea să culeg diamantele zăpezii din sângele iubirii noastre dacă nu s-ar topi odată cu primăvara amintirilor unei mari iubiri.

495. Forma este trupul gândului.

496. Mă pierd în focul stelar al sărutului, fără să mai întreb Cuvântul Lui Dumnezeu ce a născut lumea, de ce se topeşte?

497. Nici o frumusețe nu ar mai străluci dacă nu ar fi privită de Lumina Divină a iubirii din oceanul întrebărilor care ne însoțesc spre moarte.

498. Dumnezeu este înainte de toate Marele Necunoscut care ne iubeşte.

499. Deşertăciunea este măsura supremă a conştientizării noastre alături de iubire.

500. Au înghețat cuvintele inimii tale pe pieptul speranțelor mele deşarte.

501. Greşeala Lui Dumnezeu nu poate fi decât virtute pentru om.

502. Nu te mira dacă la poarta deşertăciunii vei întâlni această lume.

503. Până şi sacralitatea mântuirii e privită ca o posibilitate de parvenire de către om.

504. Visul este sufletul vieții şi respirația morții.

505. Zborul către absolut al omului este lacrima frântă a destinului.

506. Fericire, numele tău e suferință în lumea deşertăciunilor.

507. Oare ce-ar fi devenit focul dacă nu ar fi ars? Mai era unul din elementele care au clădit lumea?

508. Visul este datoria acestei lumi de a se împlini crezându-se realitate.

509. Întotdeauna primul pas a fost cel care să deschidă porţile unui început ce are etern de partea lui sfârşitul.

510. Dacă cel născut nu ar muri, naşterea nu ar mai exista.

511. Instinctul este cel care țese viitorul acestei lumi.

512. Lacrima fericirii nu se deosebeşte cu nimic de aceea a suferinței însă este hărăzită altcumva. Tot aşa şi destinele fiecărora dintre noi care ne naştem corpuri pentru a muri la fel, corpuri, sunt în cădere liberă pe obrajii acestei lumi.

513. Pacea dinlăuntrul fericirii este mult mai firavă decât cea din sufletul suferinței.

514. Am prins viața în pumnii destinului meu pentru a înțelege adevărata valoare a adevărului şi eternității de dinainte de a mă naşte.

515. Ce a reuşit cu adevărat această lume? Să ducă arta deşertăciunii la cel mai ridicat nivel.

516. Dorința este o cascadă sentimentelor care se sparg pe stâncile neliniştii de a se împlini visul.

517. Visul este un rug aprins care se stinge odată cu ivirea zorilor privirii tale, devenind realitate.

518. La margine de sentiment vei întâlni mereu uitarea.

519. Unde se aştern urmele obosite ale Marelui Timp care te-a adus în brațele sale de dincolo de lume? Peste inima morții.

520. Lumina lacrimii Lui Dumnezeu este setea de iubire.

521. Toate zăpezile acestei lumi nu sunt îndeajuns de reci, pentru a putea fi sincere cu o singură clipă de iubire adevărată care le-ar topi. Iată

de ce mor iubirile cel mai adesea în zorii speranțelor deznădăjduite ale deşertăciunilor acestei lumi.

522. Valoarea este hrana deşertăciunii atât timp cât nu cunoaştem adevărul absolut.

523. Poți fi altundeva mai singur decât naufragiind în mijlocul oceanului care ne-a dat viață spre a o perfecționa în deşertăciunea de a ne căuta mereu sufletul pereche.

524. Blestemul nu poate fi alungat decât răspunzând cu blestemul iubirii, poate cel mai dureros de dulce blestem al multor inimi.

525. Dacă porțile cerurilor ne-ar fi deschise în timpul vieții am fi mai fericiți cu puterea noastră de discernământ actual?

526. Doar cel trecut prin moarte va şti adevărata menire a vieții.

527. Viața este un război continu cu noi înşine pe când moartea o pace continuă. Atunci când ne e teamă de durere, suferință, de luptă ne e teamă de viață şi nu de moarte cum toți înclinăm să credem în această iluzie a vieții.

528. Petalele speranțelor noastre vor deveni floarea marii noastre iubiri atunci când vom îngenunchea la rădăcina aceluiaşi sărut din privirile inimilor noastre.

529. Libertatea iubirii are cea mai mare constrângere liber consimțită dintre toate libertățile cunoscute.

530. Existența este jocul de artificii al iluziei vieții.

531. Întreaga măreție a lumii se sprijină pe iubire şi ură.

532. Iubire, numele tău este sfințenie.

533. Care țărm al îmbrățişărilor va putea cuprinde absolutul dorințelor noastre în afară de iubire?

534. Ura este cămaşa de forță a iubirii.

535. Dacă iubirea nu s-ar oglindi în ură nimeni nu ar înțelege care este opusul sau esența ei.

536. Atunci când iubeşti cel mai mult, urăşti cel mai mult, urăşti absolut orice ți-ar putea răpi marea ta iubire.

537. Iubirea şi ura sunt unul şi acelaşi lucru doar interpretate diferit.

538. Dacă Dumnezeu este iubire nu poate fi şi ură. Aceasta este cauza pentru care nu putem atribui iubirii opusul ei, ura, precum vieții, moartea.

539. Precum nu poate exista viață fără de moarte tot astfel nu poate exista iubire fără de ură.

540. Dumnezeu e iubire şi ură în acelaşi timp. Cu cât va iubi mai mult omul, va urî tot ce-i poate dăuna omului.

541. Nu putem vedea un Dumnezeu peste înțelesul nostru.

542. Dacă Dumnezeu e iubire şi ură în acelaşi timp poate deveni atât sfânt cât şi diavol? Da! Iubirea şi binele aparțin sfințeniei doar că răul şi ura ce aparțin diavolilor sunt cele care dau strălucire iubirii, precum moartea vieții sau viața morții.

543. Marea greşeală a tuturor timpurilor pentru umanitate a fost când Dumnezeu şi-a pierdut atributul de rău, devenind numai bun. Demonizând răul în loc să-l transforme în bine, l-a transformat într-un rău şi mai mare. Bine fără rău sau iubire fără ură, nu poate exista. Atunci omul a păşit pe calea înstrăinării de sine.

544. Adevăratul Dumnezeu al omenirii este cel care iubeşte şi urăşte la fel ca omul fiindcă orice alt Dumnezeu ar fi, dacă va depăşi puterea de înțelegere a omului se va înstrăina şi va rămâne mereu un neînțeles față de acesta.

545. Un Dumnezeu străin de om şi un om străin de Dumnezeu, iată unde duce neînțelegerea faptului că iubirea înseamnă şi ură precum viața şi moarte.

546. Într-o mare iubire ura devine liantul care apără tot ceea ce ar putea dăuna eternității ei.

547. Nu poți separa binele de rău sau iubirea de ură fiindcă vei crea o societate alienată, o societate unde sunt necesari diavolii care să se lupte cu Dumnezeu şi nicidecum o societate unde diavolii L-ar putea ajuta pe Dumnezeu să iubească şi mai mult omenirea.

548. Un Dumnezeu înconjurat de îngeri ai iubirii sau ai urii ai binelui sau ai răului, unde fiecare ar avea partea lor de vină despre regulile cerului, ar fi un Dumnezeu perfect pentru om, un Dumnezeu care i-ar putea pune pe îngeri să mai facă şi ceea ce trebuie prin paradis.

549. Un Dumnezeu al binelui şi iubirii impuse cu forța este mai diabolic decât un Diavol.

550. Te rog Doamne lasă-mă să rămân uman.

551. Menirea omului pe această lume este de a se naşte toamnă iar cuvintele, dorințele, aspirațiile lui să fie frunze ruginite duse în bătaia vântului propriului lui destin spre nicăieri.

552. Porumbeii păcii vor avea aripile frânte în inima unui Dumnezeu care nu-şi înțelege propriii săi diavoli.

553. Străin de mine mă arunc spre ceasul amintirii din brațele tale uitate de atât de mult timp pe banca roasă de vremea unui destin ce nu mai este demult cu noi.

554. Cine eşti tu străină a drumurilor destinului meu pierdute în orizontul unei vieți pe care nu am reuşit să o prind niciodată din urmă?

555. Doar în iubire poți înțelege ura.

556. Cine se sprijină pe această lume? Dumnezeu care a dorit-o sau omul care îşi câştigă în cele din urmă moartea prin ea?

557. Nicăieri a devenit simbolul acestei lumi care vine şi se îndreaptă spre nicăieri.

558. Amintirea izvorăşte din sacralitate.

559. Teama este făuritoarea imaginii acestei lumi.

560. Arta este dorul de eternitate.

561. Darul cel mai de preț al omului este Dumnezeu care s-a dăruit pe sine eternității unei clipe din natura umană, care este iubirea.

562. Dumnezeu a modelat ţărâna viselor noastre până i-a dat suflul iubirii aşezând-o cu grijă în vitrina destinului.

563. Te-am întâlnit la cetatea iubirii, unde am încercat să cuceresc zidurile reci ale privirii tale de atât de multă singurătate.

564. Nu spaţiul şi nici timpul sunt cele care vor să afle de ce moartea nu învaţă să moară sau viaţa să trăiască cu adevărat într-o mare iubire ci doar aripile de înger, frânte ale ochilor tăi, obosiţi de atât de mult dor.

565. Cred în ruga fierbinte a sângelui ce clocoteşte în cuvântul care ne-a născut mereu în căutare de noi înşine dar fără să ne regăsim cu adevărat vreodată.

566. Iubirea este limita care sparge zidurile destinului.

567. Nu cred în strălucirea iluziei vieţii noastre deasupra morţii decât în unicul adevăr dat nouă spre cunoaştere:iubirea. Cum adevărurile nu pot muri, înseamnă că lumea de apoi este iubire şi atât.

568. Te doresc cum numai Dumnezeu poate înțelege propriul Său adevăr absolut.

569. În ochii Luminii Divine a inimii iubirii nu vei găsi niciodată întuneric.

570. Dacă Dumnezeu şi-ar pierde umanul s-ar pierde pe sine din noi.

571. Alături de Dumnezeu trebuie să fim înainte de toate alături de noi.

572. Nu poate exista umilință mai mare decât să te închini unui Dumnezeu inuman care a făurit omenirea.

573. Toate frumusețile lumii nu valorează cât umanul din Dumnezeul tău.

574. Adevărata sfințenie înseamnă înainte de toate umanism.

575. Ferească Dumnezeu de religia unde diavolul este mai uman decât Dumnezeu, care va clădi o societate inumană, plină de lipsuri şi prejudecăți.

576. Primul paradox din istorie a fost creat atunci când diavolul a devenit mai uman decât Dumnezeu.

577. Prejudecata, xenofobia, au ca origine lipsa de umanism a Dumnezeului tău din propria religie.

578. Dacă Dumnezeul nostru ar deveni îndeajuns de uman nu ar mai avea nevoie de diavoli iar societatea ar deveni aproape perfectă.

579. Doar un Dumnezeu inuman are nevoie de diavolii cu care să se lupte.

580. Te iubesc mai presus de întreaga perfecțiune a Dumnezeului iubirii noastre.

581. Zăpada iubirii noastre nu se va topi niciodată pe piedestalul timpului care hrăneşte cu iluzii această lume.

582. Adevărul despre frumos nu poate fi rostit decât de iubire.

583. Patima frumosului şi a iubirii este perfecțiunea.

584. Nu pot să cred în pacea iubirii care prin definiție înseamnă luptă.

585. Dacă iubirea ar avea un înțeles s-ar destrăma asemeni unui fum de țigară.

586. O lume fără de iubire ar fi un tărâm fără de frumos, profunzime, sacralitate şi sfințenie.

587. Nimic nu poate fi mai dureros decât atunci când până şi îngerii iubirii îşi frâng aripile, prăbuşindu-se în oceanul uitării.

588. Perfecțiunea este talerul prin care iubirea îşi plăteşte aspirația de a se regăsi în umanul propriului ei Dumnezeu.

589. În iubire dreptatea este împărțită de dor.

590. Nu există dreptate fără umanism.

591. Atunci când asfințitul surpă din lacrima dorului iubirea, se apropie noaptea singurătății.

592. Numai fericirea ştie cât de dureros este destinul ei ce se va pierde în moartea uitării.

593. Te iubesc înger al zorilor speranțelor mele.

594. Numai visul poate şti cu adevărat ce este realitatea, precum realitatea ce este visul.

595. Şi dacă inimile noastre bat cu tărie în lacrima destinului vor reuşi vreodată să îi deschidă porțile eternității?

596. Sunt călătorul rătăcit în clepsidra care cerne iubiri, sfărâmate pentru totdeauna pe nisipul rece al uitării.

597. Cum în iubire nu există pace, în moarte nu există destin care să nu se împlinească.

598. A numărat cineva petalele florilor din marile iubiri care mor în fiecare toamnă de visare câte puțin, luând din timpul vieții noastre împlinirea.

599. Nu credeam să pot spune că munții speranțelor mele au culmile de neînfrânt.

600. Peste viețile noastre există un singur soare, soarele iubirii.

601. De ce m-am regăsit atât de departe de mine?

602. Câți dintre mugurii primăverii viselor noastre vor deveni toamne ruginite de durerea iubirilor neîmplinite.

603. La porțile paradisului să nu-ți doreşti fericirea fiindcă se naşte din suferință.

604. Eşti corola de raze a cuvântului prin care m-a întrupat Dumnezeu în inima ta.

605. Ce poate avea însemnătate mai mare în viață? Clipa cu care nu te vei mai întâlni niciodată sau clipa în care vei rămâne pentru totdeauna devenind moartea ta?

606. Nu există profunzime mai mare decât să vezi zâmbetul unei lacrimi care plânge.

607. Atunci am privit magia clipei care părea că nu se mai termină niciodată până când am înțeles că trăiesc.

608. Între un om şi un pumn de ţărână ce altă diferenţă ar mai putea exista în afară de iubire.

609. Oricât de valoroasă ar părea viaţa, moartea va învinge de fiecare dată.

610. Oare de ce se pregăteşte viaţa pentru moarte? Că vrem sau nu, moartea devine marele examinator al vieţii.

611. Cât de adesea ne lipsim noi de noi înşine şi cât de des credem în misterul prin care noi putem deveni mereu altceva decât ceea ce suntem.

612. Care urmă a zăpezii speranţelor noastre va mai rămâne netopită de fierbinţeala deşertăciunii acestei lumi?

613. Iubirea este dor, speranţă, ceva care ne lipseşte atât de mult încât ne-am da viaţa pentru el. Iubirea în sine nu te iubeşte, din contră, te face să simţi durerea, suferinţa, singurătatea mult mai mult decât oricând.

614. Dacă nu ar durea iubirile nu s-ar mai împlini niciodată.

615. Între viață şi moarte trebuie să fi fost o mare iubire odată ce viața suferă atât de mult din cauza morții.

616. Care e diferența dintre viață şi moarte? Viața moare cu fiecare clipă ce trece iar moartea îi dă viață eternă acelei clipe.

617. Zborul este o speranță care se pierde în misterul propriului ei vis.

618. Atunci când la apusul unei iubiri apare sângele cerului din dorurile noastre, vânturile speranțelor vor naufragia pe furtunile iubirilor neînțelese.

619. Nu orice dor moare cum nu orice moarte doare.

620. Fără Dumnezeul ochilor tăi, cuvântul întrupării noastre ar fi murit.

621. Să fie mai multă viață în moarte decât în viața ce moare cu fiecare clipă?

622. Norii zâmbetului trădează furtună sentimentală.

623. Floarea este misterul iubirii Lui Dumnezeu.

624. Câți dintre noi nu ne înecăm în fluviile care ne străbat propriile şanțuri ale pălmilor bătătorite de timpul speranțelor deşarte?

625. Dacă nu ne-ar lipsi nimic ar mai exista iubire?

626. Pacea dintre noi şi Dumnezeu se numeşte erezie, supunerea, religie iar lupta, iubire!

627. Te rog ființă din lumină care dai speranțe dorului meu, lasă-mi soarele privirii tale să inunde istoria vieții mele.

628. Câte frunze ale amintirilor nu vor trece pe cerul plumbuit ce cade greu peste urmele paşilor tăi de dincolo de lume?

629. Fulgii depărtărilor străinului din mine se aştern pe fruntea iubirii tale, pierdută în orizontul unui dor care a incendiat până şi cerul înghețat al

amintirilor care nu va mai putea înțelege niciodată primăvara unui nou început.

630. Ce poate fi mai trist decât singurătatea unei clipe care dansează în sufletul marelui timp alături de o infinitate de alte clipe asemenea ei?

631. Nu există iubire perfectă cum nu există viață care să cunoască adevărul absolut fiindcă ambele sunt perfecte tocmai prin imperfecțiunea lor.

632. Ca să înfrunți moartea trebuie să rămâi viu prin absolutul ființei tale care nu poate fi altceva decât iubire.

633. Absolutul frumuseții constă în imperfecțiunea care te obligă mereu să o faci perfectă devenind astfel un orizont pe care nu vei reuşi să-l prinzi niciodată.

634. Limita dintre viață şi moarte, dintre a fi şi a nu fi, se numeşte destin.

635. Libertatea este o aripă care se frânge de câte ori zborul devine apăsător în furtuna adevărului.

636. În moarte totul devine împlinit prin destin.

637. Toate florile acestei lumi nu fac cât zâmbetul Luminii Divine din tine.

638. Pacea din mine a devenit o luptă abia în momentul în care nu L-am mai înțeles pe Dumnezeul străinului din mine.

639. Nu poate exista libertate fără moarte.

640. Nu există zbucium mai mare decât tăcerea strigătului surd al vieții pe care nu-l mai aude nimeni.

641. Să fie elixirul iubirii praful deşertăciunii acestei lumi, dus de vânturile uitării spre nicăieri sau moartea?

642. Plâng zăpezile iubirilor care se topesc în orizonturile pierdute ale uitării, devenind fluvii nemărginite ale eternului acestei lumi cu nume de viață.

643. Iubirea şi frumusețea sunt două imperfecțiuni care odată contopite devin perfecte.

644. Care furtună nu-şi are norii ei şi care frumusețe imperfecțiunea ei?

645. Nici o clipă nu este îndeajuns de infimă pentru a da măreție şi eternitate morții.

646. Dumnezeul iubirii din noi nu dă niciodată sfaturi ci te lasă să descifrezi singur tainele deşertăciunii acestei vieți pentru a înțelege moartea.

647. Ce sens ar avea timpul din viața unei iubiri dacă nu ar exista eternitatea unei clipe care să întreacă prin trăirea ei întregul timp al lumii.

648. Dacă nu ar fi moartea ar mai exista Dumnezeu? Încotro s-ar îndrepta atunci viața?

649. Întregul sens al vieții constă în moarte, fără de care şi-ar pierde absolut orice cale, iar cum viața înseamnă o cale a destinului, o trecere, fără de moarte ar dispărea atât viața cât şi destinul.

650. O viață eternă ar însemna o viață care să moară cu fiecare clipă etern!

651. Ce s-ar face moartea fără de viață? Cine i-ar mai da naştere?

652. Precum viața este mama morții, moartea devine copilul renegat deseori al vieții.

653. Paşii orizontului pierdut al iubirii îşi vor regăsi urmele abia în moarte.

654. Nu există suspin al vieții care să nu moară odată şi odată, astfel viața se salvează în moartea pe care a hărăzit-o, fără de care frumusețea acestei lumi nu ar mai avea nici un sens.

655. Iubirea înseamnă frumos, chiar dacă subiectiv. De aici imperfecțiunea iubirii şi a frumosului.

656. Atunci când vei afla frumusețea în nemărginirea înțelepciunii vei fi cu adevărat fericit.

657. Nu pot crede cât de puțin avem nevoie pentru a fi fericiți şi cât de mult dorim să aflăm cât mai multe despre fericire ştiind că cu cât vom căuta mai mult cu atât ne vom depărta de fericire. Iată egoismul uman, calea prin care dorim cât mai multă fericire când ea se obține din cât mai puțin.

658. Norocul sau ghinionul sunt simțurile destinului.

659. Flacăra amintirii va arde mereu privirea dorului spre nicăieri.

660. Frumusețea va deveni fericire atunci când va suferi îndeajuns pentru a fi fericită.

661. „Te iubesc”, este mai presus decât întregul sens al acestei lumi şi poate unicul mod prin care vedem adevărul absolut.

662. Iubind învățăm să naştem infinitul din noi.

663. În iubire cu toții avem acelaşi Dumnezeu.

664. Nu există iertare în iubire fiindcă nimeni nu poate greşi.

665. Atunci când din fântâna sufletului lipseşte iubirea, până şi stelele frumuseții îşi pierd strălucirea.

666. Nu încerca să crezi în frumusețe, fără Dumnezeu şi iubire.

667. Moartea este un vis al vieții unde aceasta primeşte zorii eternității.

668. Nu există loc sub soare care să rămână pe vecie al tău oricât de infinit ar fi universul sperantelor iubirii tale. De aceea caută-ți desăvârşirea în infinitatea din tine.

669. Frumusețea Luminii Divine din noi din fiecare, stă în faptul că dă simțire eternității şi prin ea totul devine frumusețe şi iubire.

670. Iubirea este o copilărie care nu se maturizează niciodată.

671. Ce multă suferință are de înfruntat viața pentru a fi fericită în brațele salvatoare ale morții!

672. Cea mai frumoasă dintre toate este pacea cu tine însuți.

673. Istoria este o lacrimă care se prelinge pe obrazul nepăsător al timpului fără ca să ştie unde va ajunge în cele din urmă.

674. Roagă-te ca răsăritul din inima ta să nu-şi apună niciodată frumusețea iubirii dorind perfecțiunea unde fiecare răsărit devine perfect dacă va apune.

675. Fericire, eşti o enigmă a Cuvântului care m-a întrupat să devin conştient de iubire şi frumusețe.

676. Unicul care poate cunoaşte cu adevărat este doar Dumnezeu fiindcă numai El ştie adevărul absolut prin care se identifică cunoscându-l.

677. Timpul este gardianul care ne fură eternitatea.

678. Viața este o rugăciune a destinului în fața morții.

679. Oare ce ne-am face fără oceanul iubirii chiar dacă lacrimile din el nici măcar nu pot fi numărate!

680. Asemeni olarului aş vrea să modelez trupul clipei încât să-ți aducă fericirea, iar tot timpul ce ar rămâne în afara ei, să-l sparg de stânca uitării pentru totdeauna.

681. Iluzia vieții te lasă să subestimezi până şi munții desăvârşirii marilor speranțe față de care şi moartea se închină, visând la ele.

682. Frumusețe a visului inimii mele, lasă-mi zorii fericirii să –şi caute țărmurile împlinirilor, în razele privirii tale divine.

683. Nu există nici o disperare mai mare decât să te desparţi de speranţa din lumina divină din dorul iubirii tale.

684. Neclintit ca o stâncă înaintea viscolului vieții, mlădios ca o floare înaintea iubirii, iată menirea omului.

685. Nu aştepta primăvara frumuseții în iarna singurătății ci crede în frumusețea ninsorii din sufletul tău care-ți sărută până şi eternitatea din tine cu sinceritatea frigului.

686. Nu există noapte care să nu-şi arate odată şi odată stelele.

687. Rădăcinile devin amare pentru frunzele care ruginesc şi dulci pentru mugurii viselor ce vor urma într-o primăvară cu iz de moarte când toate

aceste frunze vor fi o amintire a rădăcinilor prea amare ca să mai fie cu adevărat vreodată şi dulci.

688. Libertatea este somnul realității şi hrana iluziei vieții.

689. Care stea este liberă să plece unde vrea din galaxia suferințelor sau fericirilor ei în căutare de frumos, când ea este frumosul?

690. Plouă cu surâsul amintirii tale peste timpul renăscut din dorul unui sărut.

691. Nu va exista fericire decât atunci când vei face pace între tine şi canoanele frumuseții, indiferent că este vorba de sexul opus sau de orice altă imagine din natură.

692. Nu contează cât de lungă este viața, moartea nu are timp. Atunci de ce îți este frică de moarte?

693. Lumina Divină a Adevărului Absolut ne va călăuzi mereu paşii speranţelor chiar dacă nu îi cunoaştem miraculosul spectru decât prin intuiţii.